

HJIM GREATEST HITS

Top Opkomende Nederlandse

HJIM

GREATEST HITS

~~Lilith~~

Series: A house is not a home Untitled 2016

Series: I can take it
Spank 2008

juni 2019

‘Volgend jaar ga ik dood.’

Mijn vader kijkt me geschrokken aan.

‘Dan gaat Lilith dood. Ik heb haar niet meer nodig.’

De schrik verdwijnt uit zijn gezicht.

‘Ze is overbodig geworden, en ik denk aan wat jij vaak zegt.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Ja, dat kunstenaars soms pas beroemd worden na hun dood.’

Opluchting verschijnt op zijn gezicht.

Beroemd worden is niet mijn

oorspronkelijke doel. Beroemdheid helpt

echter om van kunst te kunnen leven. De

meeste mensen kopen eerder iets van een

kunstenaar van naam, dan van een onbekend

iemand. Misschien omdat ze bevestiging

nodig hebben, dat ze geen kat in de zak

kopen. Mijn zesennegentigjarige vader volgt

de actualiteit en weet dit.

‘Dus dan zet je jouw dood in scène?’ vraagt mijn vader.

‘Zoiets. Ik weet nog niet hoe ik zal sterven en hoe ik de wereld laat weten dat ik dood ben.’

Al vóór ik met kunst bezig was, nam ik intuïtief de naam Lilith aan. Toen ik ontdekte waarvoor deze naam stond, vond ik dat ze op dat moment bij me paste: gelijkheid, kracht, sensualiteit, intuïtie. Lilith was mijn sterke ik, het archetype van de vrouw die, wars van conventies, in deze patriarchale wereld ‘haar mannetje staat’. Naar mijn mening overigens een achterhaalde uitdrukking, net als ‘een vrouw met ballen’. Ik denk liever aan ‘L’origine du monde’, de oorsprong van de wereld/mens. In de vagina schuilt ongekende (scheppings)kracht, onder andere te zien in mijn serie over seksueel misbruik – ‘Woman is the pig of the world’.

Henriëtte had hulp nodig en herrees toen ze net zo sterk als Lilith was geworden. Lilith had goed voor haar gezorgd en ving de grootste klappen op. Vandaar de ondertitel van dit boek: 'Greatest hits'.

Sommige mensen zijn ervan overtuigd dat Henriëtte Lilith fotografeerde als ik mijn zelfportretten maakte, maar het was net zo goed Lilith die Henriëtte fotografeerde. Als een Siamese tweeling zocht ik vijftien jaar naar mijn identiteit. Eerst in mijn eigen omgeving, mijn huis en tuin. Vervolgens in huizen van vreemden, die ik na mijn oproep in de krant als decor voor mijn zelfportretten mocht gebruiken – 'A house is not a home'. Het enorme aanbod van huizen door volslagen onbekenden en het daaruit sprekende vertrouwen in mij was overweldigend. Ik ontdekte echter tot mijn verbazing, dat ik zelfs in mijn eentje niet vrij was in hun huizen. Ik communiceerde met de huizen, oftewel met de afwezige bewoners en werd daardoor gestuurd in mijn werk. Daarna ging ik nóg een stap verder en maakte samen met familie, vrienden en bekenden zelfportretten in hún omgeving, waarbij ik meestal de bijrol op me nam – 'Bit Player'. Ik wilde namelijk zeker weten of mijn identiteit door mens en omgeving werd medebepaald. De geportretteerden droegen vol vertrouwen de regie aan mij over, desondanks was ik nu ook niet volledig vrij. Denk bijvoorbeeld aan de slagersvrouw, die tijdens de fotosessie in de deuropening van het slachthuis stond toe te kijken. Om haar gerust te stellen droeg ik een grote witte onderbroek, terwijl haar man me op zijn schouder nam. Zonder haar was ik misschien bloot op de foto gegaan, vlees tussen vlees.

Een aantal jaren geleden ben ik van Limburg naar Noord-Holland verhuisd. Daardoor

voel ik me nog steeds verloren en ontheemd, wonend in een onbekende, drukke omgeving, in een huis gevuld met herinneringen van anderen. Waar is ruimte voor de mijne? Hoe kan ik hier aarden als de vloer bezaaid is met andermans voetstappen uit het verleden? Ik, Henriëtte, werd geraakt door de liefde. In het vertrouwen dat liefde alles overwint, durfde ik te onwortelen. Minimaal twee series werden hieruit geboren, zoals 'Headless way' en 'Lonesome hotel'.

Lilith heeft vijftien jaar met rauwe eerlijkheid, humor, boosheid, verdriet, kortom met al haar emoties geprobeerd te ontdekken wie ze was en is als een boemerang teruggekeerd bij haar oorsprong: Henriëtte.

Wie is Henriëtte? Als individu stel ik op grote schaal niet veel voor. Mijn leven beslaat eigenlijk slechts een nanoseconde. Ik voel me een pantoffeldiertje in een aardlaag. Misschien kan ik net zo goed achteroverleunen en niets doen. Waarover maak ik me druk? Waarom wil ik mezelf registreren? Aan wie laat ik mezelf na? Mogelijk worden deze vragen in de toekomst beantwoord door zelfportretten, die ik vanaf medio 2020 als Henriëtte Johanna Ignatia Maria van Gasteren (HJIM) ga maken, misschien ook niet.

Nu breng ik een gelukwens uit op mijn dood, onvermijdelijke roem en rijkdom. Mijn vader heeft immers het volste vertrouwen in mij. Zijn dochter wordt beroemd, waardoor ze nog beter voor haar geliefden en zichzelf kan zorgen, maar daarvoor moet Lilith eerst sterven.

Wie ben ik om aan zijn woorden te twijfelen?

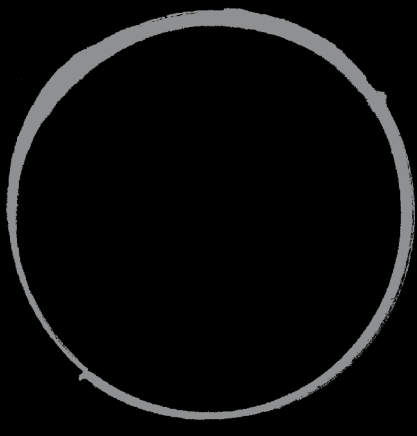
HJIM

Reincarnation 2012

We never really die

Peter Smets, begravingsschouwer (Nieuw)
wat het als volgt samen:

'De dood past, en hoort bij het leven.'

Series: Bit physics

Undertaken 2015

Series: Bit player Butcher 2013

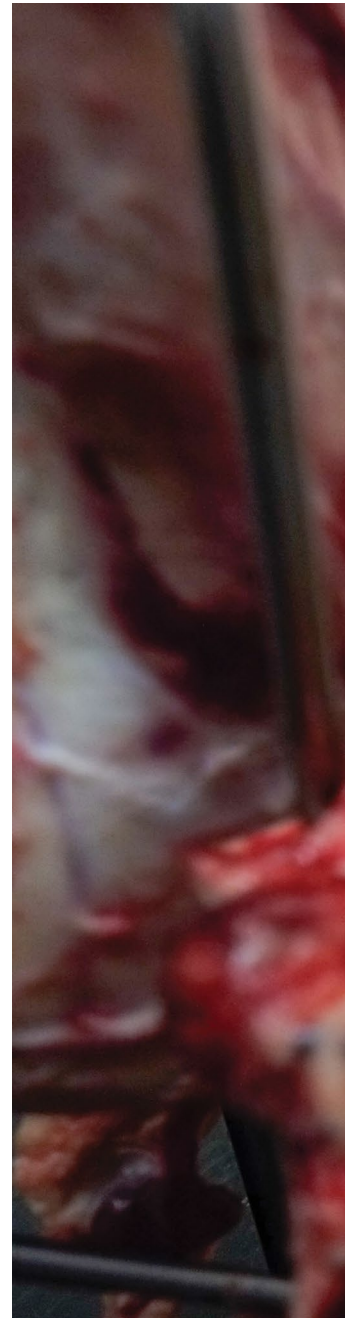

Making-of

Butcher

Alumb de Rijk (Rouan)

'Als slager houd ik wel van natuurlijk vlees. Nu las ik lange tijd geleden een artikel over Lilith die zich had laten bodypainten en daar stond ook een website bij genoemd waar ik nieuwsgierig eens op ben gaan kijken. De foto's van Lilith vielen zeer bij mij in de smaak, niet omdat het naaktportretten waren maar de uitdrukkingen die op de foto's te zien waren spraken mij aan. Aangezien wij in hetzelfde dorp wonen was de link zo gelegd. De eerste indruk hoe frivolous Henriëtte was, was zeer overweldigend. Ze heeft een open mening en is zeer gezellig.

Aangezien ik een slagersberoep heb, had ze wel ideeën waar ik iets voor haar kon betekenen. Ik vond het een eer om ook met haar te mogen werken. Na afwegingen door mijn vrouw mocht ik dit project aangaan en met zeer mooi resultaat. Iedereen die het ziet is onder de indruk en ik (apentrots) mocht daaraan mee werken. En bij een gezellige high-tea hebben we ook nog andere mensen leren kennen die Henriëtte een warm hart toedragen. Nu ze weer een liefde in haar leven heeft gevonden zie je haar weer stralen als vanouds.'

Grip gras 2016

Ik wilde een verhaal schrijven over kleeftkruid. Hoezeer ik me ermee verwant voel. Ik wilde parallellen trekken tussen onkruid en kunst. Waarom is onkruid onkruid? Omdat iemand dat als dusdanig heeft bestempeld? De link naar kunst is gauw gelegd. Wat is kunst? Wie bepaalt dat? Een discussie die ik graag uit de weg ga, want voor mijn gevoel bestaat er geen eenduidig antwoord op deze vraag. Wat de een als kunst beschouwt, is voor de ander rotzooi, onkruid.

Ik vind kleeftkruid vertederend en grappig. Het lijkt of kleeftkruid niet is geworteld. Het hecht zich aan heggen en planten. Het lijkt zich zwevend voort te bewegen. Het danst door de tuin. Het is ook nog eens erg gezond. Je kunt het eten, op wonden smeren, er thee van zetten. Waarom heet zo iets dan ónkruid?

Ik vind kleeftkruid zelfs frivol. Kleine blaadjes, bloempjes en bolletjes. Fijn kantkloswerk.

Kortom, als ik naar dat plantje kijk zie ik mezelf. Zelfstandige vrouw, stand-upcomedian, verleidster, danseres, moeder, minnares, verpleegster, dochter, leeuwin, kunstenaar... mezelf een weg banend door het leven.

In een liefdesrelatie vermijd ik de slechte eigenschappen van kleeftkruid. Vrijheid draag ik hoog in het vaandel. Voor hem, voor mij, voor iedereen. We mogen elkaar niet verstikken. Toch wil ik me hechten. Mijn armen en benen om hem heen slingeren. Zijn lippen in mijn hals. Mijn lijf volledig tegen het zijne. Zo hard met hem lachen dat ik van mijn stoel rol. Samen genieten van lekker eten. Wandelen langs zee. Mijn hand in de zijne. Innig verstrengeld een film kijken. Liggen op het gras, niets doen. Elkaar zonder woorden begrijpen en toch urenlang ouwehoeren.

Een liedje in mijn hoofd. Gelukkig zijn. Liefde.

Ik wil me ook beschermd voelen, al ben ik onkruid, slechts lichtjes geworteld en vaak dansend in mijn eigen wereld. Lief, waak over me. Zorg dat ze me niet uitroeien. Ik hecht me veel te gemakkelijk aan anderen. Ik hecht me met net zoveel gemak aan een degelijke ligusterhaag als aan een brandnetel die me pijn doet. Waak over mij.

Ik kan echter de juiste woorden niet vinden voor een verhaal over kleeftkruid. Het gevoel is te intens om uit te drukken in woorden. Lichaamstaal beheers ik beter. Vandaar mijn zelfportret. Daarop kijk ik naar jou. Ik hou van jou.

kleeftkruid

Sonics: Headless way Shake it off 2016

Series: *honesome hotel*, untitled 2019

Naam Henriëtte Johanna Ignatia Maria van Gasteren, voorheen Lilith (Love)

Geboortedatum 9 september 1964

Geboorteplaats Sevenum, Nederland

Woonplaats Reuver / Amstelveen, Nederland

Opleidingen VWO, Schoevers directiesecretaresse

Beroep Multimedia artiest

Vaardigheid Moeder-/vaderschap

Website hjimvangasteren.eu

